

www.yavulkan.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala: S. J. Kincaid | THE DIABOLIC

Copyright © Serbian language edition © 2017 by Vulkan izdavaštvo
Original English language edition © (exactly as it appears in Proprietor's edition). Published by
arrangement with Simon & Schuster Books for Young Readers, an Imprint of Simon & Schuster
Children's Publishing Division / All rights reserved. No part of this book may be reproduced or
transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording
or by any information storage and retrieval system, without permission in writing from the Publisher.
Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01921-6

S. Dž. Kinkejd | **OSVETNICA** | 2017.

I izdanje

Za izdavača

Miroslav Josipović
Nenad Atanasković
Saša Petković

Izvršni urednik

Dubravka Trišić

Urednik

Aleksandra Golubović

Lektura i korektura

Igor Stanojević

Dizajn / Prelom

Nebojša Zorić / Sanja Tasić

Štampa

Vulkan štamparija | Vojvode Stepe 643a, Beograd

Izdavač

Vulkan izdavaštvo d.o.o.
Gospodara Vučića 245, Beograd
office@vulkani.rs | www.vulkani.rs

Tiraž:

1.000 primeraka

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

YA FANTASTIKA

S. DŽ.
KINKEJD

OSVETNICA

Preveo Vladan Stojanović

● ● ● ● Y ●
VULKAN

Beograd, 2017.

Za

DŽEJMI

(zvanu Pusen)

i

DŽESIKU

(zvanu Prava Jaolan)

Blagosloven je čovek koji čitavog života ima bar jednog prijatelja u kog može imati apsolutno poverenje i na kog se u svakoj prilici može osloniti, a meni se posrećilo da imam dva. Značite mi više no što možete zamisliti.

*Da l' to osmeh onom gna
Što s tobom i Janje zda?*

– Vilijam Blejk, Tigar

Svi veruju da dijabolici ne znaju za strah, ali ja u prvim godinama života nisam znala ni za šta drugo. Morio me je i onog jutra kada su Impirijani došli da me vide u toru.

Nisam umela da govorim, ali sam razumela najveći broj izgovorenih reči. Nadzornik tora vikao je oštra upozorenja pomoćnicima. Očekivao se dolazak senatora Fon Impirijana i njegove supruge, impirijanske matrone. Čuvari su špartali oko mog tora. Posmatrali su me od glave do pete, u potrazi za nedostacima.

Srce mi je lupalo dok sam čekala senatora i matronu, a mišići bili spremni za borbu.

Stigli su.

Svi dreseri i čuvari pali su na kolena pred njima. Nadzornik tora je s poštovanjem položio njihove prste na obraze.

„Počašćeni smo vašom posetom.“

Strah mi je prožeo telo. Kakva su to bića pred kojima i *strašni nadzornik tora* pada na kolena? Blistavo polje sile oko mog tora nikad nije bilo tako skućeno. Ustuknula sam koliko god sam mogla. Senator Fon Impirijan i njegova supruga prišli su i posmatrali me s druge strane nevidljive prepreke.

„Nemeza je, kao što vidite“, rekao je nadzornik tora, „uzrasta vaše kćeri. Fizički je oblikovana po vašim zahtevima. U sledećih nekoliko godina će izrasti i ojačati.“

„Da li ste sasvim sigurni da je ova devojka opasna?“, otezao je senator. „Izgleda mi kao uplašeno dete.“

Sledila sam se od tih reči.

Nije trebalo da budem *uplašena*. Strah je donosio elektrošokove, smanjenje porcija, mučenje. Niko nije smeo da vidi moj strah. Prostrelila sam senatora svirepim pogledom.

Iznenadio se. Otvorio je usta da nešto kaže. Oklevajući, žmirnuo je, a onda skrenuo pogled. „Možda imate pravo“, promrmljao je. „Vidi joj se u očima. Neljudskost je prisutna. Da li si sigurna da moramo da imamo ovakvog monstruma u našem domaćinstvu, draga moja?“

„Sve uticajne porodice imaju dijabolika. Naša kći *ne može* biti jedino nezaštićeno dete!“, reče matrona. Obratila se nadzorniku tora. „Želim da vidim šta kupujemo.“

„Naravno“, odvratio je nadzornik. Okrenuo se i mahnuo čuvaru. „Dovedite mamac...“

„Ne!“ Matronin glas bio je oštar poput udarca bičem. „Moramo biti apsolutno sigurni. Povelj smo trojicu osuđenika kako bismo valjano isprobali ovo stvorenje.“

Nadzornik se osmehnuo. „Razume se, grandi Fon Impirijan. Čovek nikad ne može biti preterano oprezan, pored tolikih nesavesnih odgajivača... Nemeza vas neće razočarati.“

Matrona je klimnula nekome van mog vidokruga. Očekivana opasnost stvorila se preda mnom: trojica muškaraca dovedena su pred moj tor.

Ponovo sam se pribila uz polje sile, a koža na leđima počela je da me pecka od vibracija. Ledena jama otvorila mi se u stomaku. Znala sam šta će se dogoditi. Ovo nisu bili prvi ljudi koji su mi dovedeni u posetu.

Pomoćnici nadzornika tora skinuli su osuđenima okove. Isključili su polje sile da bi ih uveli u moj tor, a onda su ga ponovo uključili. Isprekidano sam disala. Nisam želela ovo da radim. Zaista nisam.

„Šta je ovo?“, pitao je jedan od osuđenika. Lutali su pogledom između mene i publike.

„Zar to nije očigledno?“ Matrona je uhvatila senatora za ruku. Uputila je suprugu zadovoljni pogled, a onda se srdačnim tonom obratila osuđenima: „Ovde ste zahvaljujući najgnusnijim zločinima koje ste počinili. Dobićete priliku da se iskupite. Moj suprug će vam pokloniti slobodu ako ubijete ovo dete.“

Osuđenici su zbunjeno pogledali u senatora, koji je nehajno odmahnuo rukom. „Moja supruga vam je rekla istinu.“

Jedan od njih je žestoko opsovao. „Prepoznajem ovu stvar! Mislite li da sam budala? Neću joj ni prići!“

„Bićete pogubljeni“, s osmehom mu se obratila matrona, „ako ne izvršite naređenje. Ubijte dete!“

Osuđenici su me posmatrali. Najkrupniji se zlobno osmehnulo. „To je samo devojčica. Sam ću je srediti. Dođi ovamo, curice.“ Krenuo je prema meni. „Hoćete li krvoproliće ili da joj samo polomim vrat?“

„Izbor prepuštam tebi“, reče matrona.

Njegova samouverenost zarazila je i drugu dvojicu. U licu su se zajapurili od pomisli na obećanu slobodu. Srce mi je tuklo u grudima. Nisam mogla da ih upozorim. Ne bi me poslušali čak i da jesam. Njihov vođa je u meni video samo devojčicu, a druga dvojica počela su da me gledaju njegovim očima. Načinili su kobnu grešku.

Krupajlija je nemarno posegnuo za mnom, a ruka mu je bila tako blizu da sam namirisala znoj.

Zadah je pokrenuo nešto u meni. Desilo mi se isto što i toliko puta ranije: strah je iščezao. Užas se rastopio u naletu gneva.

Zarila sam mu zube u šaku iokusila vrelu bakrenastu krv. Vrisnuo je i pokušao da se povuče – prekasno. Uхватила sam ga za zglob i bacila napred uvrćući mu ud. Ligamenti su popucali. Šutnula sam ga u potkolenicu da bi pao na pod. Zatim sam skočila i čizmom zgazila na potiljak. Lobanja je pukla.

Još jedan se suviše osmelio, preblizu mi je prišao i sa zakašnjenjem shvatio grešku. Užasnuto je kriknuo, ali nije stigao da pobegne. Bila sam prebrza. Udarila sam ga dlanom u hrskavicu nosa, koja mu se zabila u mozak.

Prekoračila sam preko dva leša ka trećem – onom koji je imao dovoljno razuma da me se plaši. Uz vrisak se zateturao unazad ka polju sile. Uplašeno je čučnuo, kao ja malopre, dok se još nisam bila razbesnela. Podigao je drhtave ruke. Telo mu se treslo od jecaja.

„Molim te, nemoj! Molim te, nemoj da me povrediš, molim te!“

Te reči su me navele na oklevanje.

Moj život, čitav moj život, sastojao se od borbe s napadačima, ubijanja da bih se odbranila od smrti, ubijanja da ne bih bila ubijena. Samo jednom sam se susrela s nekim ko je molio za milost. Tada nisam znala šta da radim. Ista zbunjenost me je zadesila i pred ovim zgurenim čovekom i ukopala me u mestu. Kako da postupim?

„Nemezo!“

Matrona se iznenada našla ispred mene. Razdvajalo nas je samo polje sile. „Da li me stvorenje razume?“, pitala je nadzornika tora.

„Ima dovoljno ljudskosti u sebi da razume govor“, odgovorio je nadzornik, „ali neće naučiti da odgovori bez mašinske intervencije na mozgu.“

Matrona je klimnula, okrenula se prema meni i progovorila: „Zadivila si me, Nemezo. Pitam te: Želiš li da odeš odavde? Želiš li dragoceno biće koje ćeš voleti i štititi, kao i dom, koji po udobnosti prevazilazi tvoje najsmelije snove?“

Ljubav? Udobnost? To su bile neobične reči. Njihovo značenje bilo mi je nepoznato, ali ton je bio primamljiv i pun obećanja. Utkao mi se u um kao melodija, prigušujući jecaje užasnutog čoveka.

Nisam mogla da skrenem pogled s matroninih prodornih očiju.

„Ako želiš da budeš nešto više od životinje u ovom smrdljivom toru, pokaži da si vredna službe našoj porodici. Pokaži da si spremna da poslušaj kad je važno. Ubij ga!“

Ljubav. Udobnost. Nisam znala značenje tih pojmova, ali sam htela i jedno i drugo. I imaću ih. Jednim pokretom slomila sam osuđeniku vrat.

Kad je treći leš pao na pod, matrona se osmehnula.

Kasnije su me čuvari odveli u laboratoriju, u kojoj me je čekala devojčica. Vezali su me zarad njene bezbednosti. Sputali su mi ruke i noge teškim gvozdanim okovima, blistavim od elektriciteta. Nisam mogla da skrenem pogled s majušnog neobičnog bića. Drhtalo je, onako sitno, s tamnom kosom, kožom i nosom koji nikad nije bio lomljen.

Znala sam o kakvom se stvorenju radi. Ovo je *prava* devojčica.

Znala sam jer sam jednom ubila i takvo stvorenje.

Zakoračila je ka meni, a ja sam zarežala. Uplašeno je ustuknula.

„Mrzi me“, rekla je, a donja usna joj je podrhtavala.

„Nemeza te ne mrzi“, uveravao ju je doktor dok je proveravao moje okove. „Dijabolici se tako ponašaju na ovom stupnju razvoja. Izgledaju kao mi, ali nisu ljudska bića. Oni su grabljivci. Ne znaju za saosećanje i dobrotu. Jednostavno nemaju kapacitet za to. Zbog toga moramo da ih civilizujemo kad dovoljno odrastu. Priđi, Sidonija.“

Prizvao ju je prstom. Sidonija je prišla najbližem kompjuterskom ekranu. „Vidiš li ovo?“, pitao je.

I ja sam videla sliku. Nije delovala zanimljivo. Razbila sam dovoljno glava da prepoznam ljudski mozak.

„To je prednji korteks.“ Na trenutak je učutao. U pogledu kojim je osmotrio devojčicu bilo je trunke straha. „To nije moje polje istraživanja, ali na mom poslu se dosta toga može naučiti posmatranjem mašina.“

Sidonija je spustila glavu, kao da je zbunjuje ono što čuje.

Unervozio se i nastavio nešto bržim tempom. „Te mašine će, koliko mi je poznato, povećati taj deo njenog mozga. Znatno će ga povećati. Učiniće je pametnijom. Naučiće da govori i razmišlja kao ti. Mašine će inicirati i proces vezivanja.“

„Tada će me voleti?“

„Danas će postati tvoja najbolja prijateljica.“

„Da li to znači da više neće besneti?“; tiho je prozborila Sidonija.

„Pa, dijabolici su napravljeni da uvek budu agresivni. Ali Nemeza agresiju nikad neće usmeravati ka tebi. Bićeš jedino biće u vaseljeni koje će voleti. Ako iko pokuša da te povredi – moraće da se pripazi.“

Sidonija se kolebljivo osmehnula.

„Dušo, stani tamo gde može da te vidi. Za proces vezivanja neophodno je da joj budeš pred očima.“

Doktor je postavio Sidoniju ispred mene, ali van mog dohvata. Položio mi je aparaturu na lobanju, vešto držeći ruke van domašaja mojih opasnih zuba. Aparatura je zakrčala i zazujala.

Nešto me je zagolicalo u mozgu. Zvezde su mi zaigrale pred očima.

Mržnja i potreba da lomim, kidam i uništavam počele su da jenjavaju, da se gase.

Usledilo je novo pražnjenje energije, a za njim još jedno.

Posmatrala sam devojčicu ispred sebe. U meni se budilo dotad nepoznato osećanje.

Beskrajni urlik ispunio mi je glavu. Menjao me je, pomerao.

Želela sam da joj pomognem, da je zaštitim.

Urlanje se dugo nastavilo, a onda je utihnulo, kao da u vaseljeni ne postoji ništa izuzev *nje*.

Doktor mi je satima modifikovao mozak i testirao efekte procesa. Dozvoljavao je Sidoniji da mi se sve više i više približava. Posmatrao me je dok sam ja posmatrala Sidoniju.

Najzad je kucnuo čas.

Doktor se povukao u pozadinu i ostavio Sidoniju samu ispred mene. Uspravila se, a celo telo joj je drhtalo. Doktor je uperio električnu pušku u mene, sigurnosti radi, a onda me je oslobodio.

Stresla sam okove sa sebe. Devojčica je glasno udahnula, pri čemu joj se istakla ključna kost ispod mršavog vrata. Slomila bih ga bez ikakvog napore. Znala sam to. Ipak, iako sam mogla da je povredim, iako sam puštena

na nju kao i na tolike druge pre nje, i sama pomisao na to da povredim ovo krhko biće izazivala je u meni odvratnost.

Prišla sam joj bliže, da bih u celini sagledala to neprocenjivo vredno biće, čiji opstanak mi je bio važniji od vlastitog. Koliko je sićušna. Čudila sam se osećanju koje je u mojim grudima tinjalo poput toplog žara. Ova čudesna vatra budila se samo zato što sam posmatrala *nju*.

Trgla se kada sam je dodirnula po mekoj koži obraza. Ispitivački sam posmatrala njenu tamnu kosu, tako različitu od moje svetloplave. Nagnula sam se bliže da ispitam zenice tih krupnih očiju. Strah se komešao u njihovim dubinama. Htela sam da taj strah iščezne. Još je drhtala, pa sam joj položila dlanove na krhke šake i nepomično stajala, u nadi da će je to smiriti.

Prestala je da drhti. Strah je izbledeo. Razvukla je usne u osmeh.

Pokušala sam da je oponašam, terajući se da izvijem usne. Osmehivanje mi se činilo neobičnim i neprirodnim, ali učinila sam to zbog *nje*. Prvi put sam nešto činila zbog nekog drugog.

„Zdravo, Nemezo“, prošaputala je devojčica. Glasno je progutala pljuvačku. „Zovem se Sidonija.“ Čelo joj se nabralo. Pritisnula je dlan na grudi. „Si-do-ni-ja.“

Imitirala sam je i potapšala se po grudima. „Sidonija.“

Nasmejala se. „Ne.“ Uхватила me je za ruku i prevukla preko svojih grudi. Osećala sam ludačke otkucaje njenog srca. „Ja sam Sidonija. Zovi me Donija.“

„Donija“, ponovila sam. Potapšala sam je po ključnoj kosti, razumela sam je.

Široko se osmehnula. Njen osmeh me je ispunio... toplinom, zadovoljstvom, ponosom. Obratila se doktoru. „Imate pravo! Ne mrzi me.“

Doktor je klimnuo. „Nemeza je sada vezana za tebe. Svakoga dana svog života živeće i disati za tebe.“

„I ona se meni dopada“, objavila je Donija osmehujući mi se. „Mislim da ćemo postati prijateljice.“

Doktor se tiho nasmejao. „Sprijateljicete se, da. Dajem ti reč da će ti Nemeza biti najbolja prijateljica koju ćeš ikada imati. Voleće te do samrtnog časa.“

Najzad sam znala ime ovog osećanja koje me je ispunjavalo, neobičnog ali divnog – onog koje mi je matrona kuće Impirijana obećala.

Zvalo se *ljubav*.

Sidonija je napravila veliku grešku.

Klesala je statuu iz velike stene. Bilo je nečeg očaravajućeg u zamahivanju i sevanju laserske oštrice ispred tamnog prozora s pogledom na zvezdano prostranstvo. Nikad nije upravljala oštricu u skladu s mojim predviđanjima, ali je nekako uspevala da stvori meni nezamisliv oblik u kamenu. Danas je to bila zvezda koja se preobražavala u supernovu. Opisivala je scenu iz helionske istorije u kamenu.

Jednim zamahom oštrice otkinula je preveliki komad kamena s podnožja skulpture. Zvona za uzbunu zazvonila su mi u umu. Smesta sam skočila. Struktura je postala nestabilna. Mogla bi pasti svakog momenta.

Donija je klekla da bi odozdo osmotrila svoje delo, nesvesna opasnosti.

Tiho sam joj prišla. Nisam htela da je upozorim – da se ne bi trglala ili poskočila i posekla se laserom. Bolje da sama popravim situaciju. Koračala sam polako preko prostorije, ali kada sam joj se približila, začula sam zloslutno pucketanje, i prašina je već počela da pada po njoj dok se statua naginjala napred.

Zgrabila sam je i sklonila. Zaglušujući tresak odjeknuo nam je u ušima, a prašina je ispunila ustajali vazduh odaje.

Istrgla sam joj lasersku oštricu iz ruke i isključila je.

Ustala je, trljajući oči. „O ne! Nisam ni primetila da će pasti!“ Odsutno je zurila u ostatke skulpture. „Upropastila sam je, zar ne?“

„Pusti statuu“, rekla sam. „Da li si povređena?“

Snuždeno je odmahнула rukom. „Ne mogu da verujem da sam to uradila. Tako mi je dobro išlo...“ Šutnula je komad slomljene statue papučom,

a onda uzdahnula i pogledala me. „Da li sam ti se zahvalila? Nisam? Hvala ti, Nemezo!“

Njena zahvalnost me nije zanimala. Brinem za njenu bezbednost. Ja sam njen dijabolik. Samo ljudi žele pohvale.

A dijabolici nisu ljudi.

Nesumnjivo je da ličimo na njih. Imamo ljudsku DNK, ali smo nešto drugo: stvorenja načinjena da budu okrutna i u potpunosti odana pojedincu za kojeg su vezana. Rado bismo ubili za njega, i samo za njega. Zato su se najuticajnije imperijalne porodice otimale o naše usluge. Njima i njihovoj deci bili smo telohranitelji s doživotnim stažom, strah i trepet njihovih neprijatelja.

Pokazalo se da su dijabolici možda i predobro radili svoj posao. Donija je često uključivala prenos iz Senata da bi gledala oca. Imperijalni senat je poslednjih nedelja raspravljao o dijaboličkoj pretnji. Ubijali su neprijatelje svog gospodara i zbog sitnica. Neki su ubijali i članove porodice svojih štićenika, da bi osigurali njihov napredak u društvu. Porodice su nas sve češće doživljavale kao pretnju umesto kao izvor sigurnosti.

Znala sam da je Senat odlučio o našoj sudbini, zato što je matrona jutros prosledila poruku svojoj kćeri – i to direktno od imperatora. Donija je bacila pogled na nju i zatim se smesta bacila na vajanje.

Živela sam s njom gotovo osam godina. Doslovno smo odrasle zajedno. Bila je ovako tiha i odsutna samo kada bi se zabrinula za mene.

„Šta je pisalo u poruci, Donija?“

Igrala se komadom slomljene statue. „Nemezo... zabranili su dijabolike. Retroaktivno.“

Retroaktivno. To znači da se zabrana odnosi i na dijabolike koji su već u službi, poput mene.

„Dakle, imperator očekuje da me se oslobodiš.“

Donija je odmahнула glavom. „Neću.“

Naravno da neće. A onda će zbog toga biti kažnjena. Glas mi je otvrdnuo. „Ako me se ne budeš rešila, moraću da uzmem stvar u svoje ruke.“

„Rekla sam da neću, Nemezo, a nećeš ni ti!“ Oči su joj sevnule. Podigla je bradu. „Pronaći ću neki način.“

Sidonija je oduvek izgledala krotko i stidljivo, ali to je bio varljiv utisak. Znala sam da mekana ljuštura skriva čelični karakter.

Njen otac senator Fon Impirijan rešio je da pomogne. Gajio je duboko neprijateljstvo prema imperatoru Randevaldu fon Domitrijanu.

Prkos je sevnuo u senatorovim očima kada ga je Sidonija zamolila da mi poštedi život. „Imperator *zahteva* da bude ubijena, zar ne? Pa, budi spokojna,

draga moja. Nećeš ostati bez svog dijabolika. Javiću imperatoru da je ubijena. I to će biti kraj priče.“

Ali senator se prevario.

Impirijani su, kao i najveći broj galaktičkih moćnika, voleli da žive u izolaciji. Druženje je bilo rezervisano samo za virtuelne prostore. Najbliži *viškovi* – slobodni ljudi rastrkani po planetama – bili su nekoliko planetarnih sistema udaljeni od senatora Fon Impirijana i njegove porodice. Vladao je viškovima iz strateški smeštenog zabrana. Porodična tvrđava kružila je oko nenastanjenog gasnog džina okruženog beživotnim mesecima.

Kada je nekoliko nedelja kasnije letelica nenajavljeno izronila iz dubine svemira, veoma smo se iznenadili. Poslao ju je imperator, pod izgovorom da želi da proveri leš dijabolika, ali na tom brodu nije bio običan inspektor.

U posetu nam je stigao inkvizitor.

Senator je potcenio vladarevo neprijateljstvo prema kući Impirijan. Moje postojanje dalo mu je izgovor da u tvrđavu pošalje agenta. Inkvizitori su bili posebna vrsta izaslanika, obučeni za suprotstavljanje najtvrdokornijim nevernicima i sprovođenje edikta helionske vere. Nisu zazirali od primene nasilja.

Očekivalo se da će inkvizitorov dolazak prestrašiti senatora i da će ga naterati na poslušnost, ali Sidonijin otac pronašao je način da izigra imperatorovu volju.

Inkvizitor je došao da vidi leš. I senator mu je leš i pokazao.

Samo što nije bio moj.

Jedna od sluškinja patila je od solarne bolesti. Sluge su, kao i dijabolici, plod genetskog inženjeringa, bića sazdana da služe ljudima, samo što nisu raspolagale sposobnošću za donošenje odluka, koja je dijabolicima neophodna. Nije im usađivana. Senator me je odveo do postelje bolesne sluškinje i dao mi bodež. „Uradi ono u čemu si najbolja, dijabolikinjo.“

Bila sam mu zahvalna što je poslao Sidoniju u njene odaje. Nisam želela da vidi kako zarivam nož u grudni koš bolesne sluškinje. Nije se trgla niti je pokušala da pobegne. Posmatrala me je praznim i bezizražajnim očima. Trenutak kasnije je umrla.

Inkvizitoru je tek tad dozvoljeno da pristane. Ovlaš je ispitao leš i naizgled nehajno napomenuo: „Zbilja čudno. Izgleda... kao da je *malopre* umrla.“

Senator je stajao pored njega. „Dijabolik je nekoliko nedelja umirao od solarne bolesti. Kada ste se pojavili u našem sistemu, odlučili smo da joj prekratimo muke.“

„To protivreči vašoj poruci“, progovorio je inkvizitor. „Tvrđili ste da je već ubijena. Zbunjuje me i njena veličina. Prilično je sitna za dijabolika.“

„Sada osporavate i leš?“, dreknuo je senator. „Rekao sam vam da je nedeljama kopnela.“

Posmatrala sam inkvizitora iz čoška. Nosila sam haljinu sluškinje. Široki nabori skrivali su moju veličinu i mišiće. Ako prozre kamuflažu, ubiću ga.

Nadala sam se da do toga neće doći. Zataškavanje inkvizitorove smrti bi moglo biti... komplikovano.

„Vaša porodica bi možda bila pošteđena groznih bolesti, poput solarne, kad bi imala malo više poštovanja za Živi Kosmos“, napomenuo je inkvizitor.

Senator je duboko udahnuo, spremajući se da gnevno odgovori. Matrona je tad potrčala sa svog mesta kraj dovratka. Uхватила je supruga za ruku, da bi ga sprečila u njegovoj nameri.

„Veoma tačno zapažanje, inkvizitore! Beskrajno smo vam zahvalni na mudrom uvidu.“ Ljupko se osmehivala, zato što nije delila muževljevu spremnost da prkosi vladaru.

U mladosti je osetila imperatorov gnev. Njena porodica izazvala je imperatorovo nezadovoljstvo i njena majka je morala to skupo da plati. Sada je drhtala od brige, trudeći se da na svaki način ugodi gostu.

„Biće mi veoma drago ako budete prisustvovali našoj večernjoj službi, inkvizitore. Možda ćete zapaziti u čemu grešimo.“ Govorila je slatkim tonom, tako različitim od onog kojim se svakodnevno služila.

„Izaći ću vam u susret s najvećim zadovoljstvom, grandi Fon Impirijan“, ljubazno je odgovorio inkvizitor. Pružio je ruku i prešao joj zglavcima po obrazu.

Odlučila je da se povuče. „Idem da dam uputstva slugama. Povešću ovu sa sobom. Ti – pođi sa mnom!“ Trzajem glave mi je naložila da krenem za njom.

Nisam želela da napustim prostoriju s inkvizitorom. Htela sam da motrim na svaki njegov pokret i izraz lica. Ali matrona mi nije dala izbora. Morala sam da je sledim, kao pravi sluga. Izašle smo iz dvorane, van inkvizitorovog vidokruga. Matrona je ubrzala korak, pa sam i ja učinila isto. Žurile smo hodnikom ka senatorovim odajama.

„Ludost!“ mrmrljala je. „Ovakav rizik je čista ludost! Trebalo bi da ležiš mrtva pred inkvizitorom umesto što me u stopu pratiš!“

Zabrinuto sam je odmerila. Rado bih umrla za Doniju, ali svoj život vrednujem više od matroninog. „Nameravate li da kažete inkvizitoru ko sam?“

Dok sam govorila, već sam planirala udarac koji bi je na mestu ubio. Gađala bih potiljak... Ne bi stigla ni da krikne. Ako bi je čula, Donija bi možda izašla iz svojih odaja. A ne bih volela da ona vidi kako joj ubijam majku.

Matronin instinkt samoodržanja je daleko prevazilazio muževljev i kćerkin. Užas joj je osvanuo na licu, iako sam govorila blagim tonom. Nestao je tako brzo da sam se zapitala da li sam ga videla. „Ne pada mi na pamet. Istina bi nas sve osudila na smrt.“

Znači, živeće. Mišići su mi se opustili.

„Uradi nešto korisno“, rekla je turobnim tonom, „kad si već ovde. Pomozi mi da sakrijem muževljev naučni materijal pre nego što inkvizitor zaviri u njegove odaje.“

To sam mogla da uradim. Pretražile smo senatorovu radnu sobu. Matrona je podigla haljinu kako bi lakše preturala po gomili naučnog materijala razbacanog po prostoriji – delićima bogohulnih baza podataka. Kad bi ih inkvizitor pronašao, čitava porodica bi se suočila sa smrtnom presudom.

„Požuri!“, rekla je i pokazala mi da ih pokupim.

„Baciću ih u peć za spaljivanje...“

„Nemoj“, progovorila je gorkim tonom. „Moj muž bi njihovo uništenje iskoristio kao izgovor za nabavku novih. Moramo negde da ih sakrijemo.“ Gurnula je prste u pukotinu u zidu. Deo poda se otvorio, otkrivajući skrivenu pregradu.

Sela je u senatorovu stolicu. Hladila se rukom dok sam ja gurala pune šake delića elektronike, koji su ličili na ostatke kompjutera i čipova u pregradu. Senator je provodio dane u ovoj odaji. Popravljao je sve što je mogao spasti i prebacivao informacije u svoje baze podataka. Vredno je čitao i često razgovarao o pročitanoj sa Sidonijom. A sve te naučne teorije i tehnološki planovi predstavljali su bogohulne uvrede Živom Kosmosu.

Ugurala sam senatorov kompjuter u pregradu sa ostacima. Matrona je prišla zidu i gurnula prst u pukotinu. Otvor u podu se zatvorio. Gurnula sam senatorov sto preko njega, kao dodatnu meru predostrožnosti.

Uspravila sam se i susrela s matroninim mrkim pogledom. „Htela si da me ubiješ u hodniku.“ Plamteće oči su me izazivale da poreknem njenu tvrdnju.

Nisam. „Znate šta sam, gospodo.“

„O, da, znam.“ Usne su joj se zgrčile. „Ti si čudovište. Znam šta se dešava iza tih hladnih i bezosećajnih očiju. Dijabolici su baš zbog toga i zabranjeni – štite jednog, a ne zarezuju nimalo ostale članove porodice. Ne smeš nikad da zaboraviš da sam potreba Sidoniji. Ja sam njena majka.“

„A vi ne smete da zaboravite da sam ja njen dijabolik. Potrebnija sam joj od vas.“

„Ti ne znaš šta majka znači detetu.“

„Ne znam. Nikad je nisam imala. Znam da je Sidonija bezbednija sa mnom nego s bilo kim drugim u vaseljeni. To važi i za rodbinu.“

Matrona se neprijatno nasmejala. „Ali zašto razgovaram s tobom o ovome? Ne možeš da razumeš porodicu, kao što pas ne ume da sastavlja poeziju. Važno je da razumeš da imamo isti cilj. Sidonija je dobrodušna i naivna devojka. Van ove tvrđave, u širokim prostranstvima imperije... stvođenje poput tebe moglo bi da obezbedi opstanak mojoj kćeri. Ali nikada – *nikada* – nemoj ni sa kim razgovarati o onome što smo učinili.“

„Nikada.“

„Pobrinućeš se za svakoga ko sazna da smo pošteđeli našeg dijabolika.“

Sama pomisao na to ispunila me je zaštitničkim gnevom. „Učiniću to bez oklevanja.“

„Čak i kad bi to značilo“, pogled joj je bio oštar i ptičji, „da ukloniš samu sebe.“

Nisam je udostojila odgovora. Podrazumeva se da bih umrla za Sidoniju. Bila je čitav moj svet. Nisam volela nikoga izuzev nje. Cenila sam isključivo njeno postojanje. Bez nje, ne bih imala razloga da živim.

Smrt bi bila milost u odnosu na to.